

4) Czy w okolicznościach podobnych jak w postępowaniu przed sądem krajowym skarżącej spółce przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego przy nabyciu nieruchomości — apartamentu w Sofii?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1; bułgarskie wydanie specjalne: rozdział 9, tom 3, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-164/11)

(2011/C 186/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów niezbędnych do dostosowania systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy 2003/96/WE (¹), mimo upływu okresu przejściowego przewidzianego w art. 18 ust. 10 akapit drugi wspomnianej dyrektywy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdza w skardze, że mimo upływu w dniu 1 stycznia 2009 r. okresu przejściowego przysługującego pozwanej, nie dostosowała ona wciąż wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy. Zdaniem władz francuskich ustawa nr 2010-1488 z dnia 7 grudnia 2010 r., uchwalona i wprowadzona w życie po upływie terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, dokonuje transpozycji do prawa krajowego przepisów omawianej dyrektywy. Zdaniem Komisji skargę należy rozpatrywać, biorąc pod uwagę stan prawa krajowego obowiązującego w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

Komisja twierdzi, że Francja w każdym razie nadal nie dostosowała wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej, by były one zgodne z przepisami dyrektywy. Skarżąca odrzuca argument władz krajowych, zgodnie z którym dyrektywa nie zakazuje podwyższania stawki podatku akcyzowego w zależności od regionu geograficznego. Przeciwnie, jej zdaniem dyrektywa ustanawia zasadę jednolitej stawki dla energii elektrycznej zużywanej na terytorium jednego państwa członkowskiego i wyczerpująco wymienia wyjątki od tej zasady w art. 5, 14, 15 i 17.

Komisja odrzuca ponadto twierdzenie władz francuskich, jakoby „zachowane zróżnicowanie podatkowe” nie powodowało zagrożenia wystąpieniem nadużyć, nie prowadziło do dodatkowego obciążenia podmiotów gospodarczych i nie stanowiło przeszkody w dostępie do rynku dostawców zagranicznych.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État w dniu 18 kwietnia 2011 r. — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) przeciwko Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Sprawa C-179/11)

(2011/C 186/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (rada stanu)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CIMADE i Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration (minister spraw wewnętrznych, zamorskich, wspólnot terytorialnych oraz imigracji)

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. (¹) gwarantuje prawo do korzystania z minimalnych warunków przyjęcia, ustanowionych w tej dyrektywie, osobom ubiegającym się o azyl, w wypadku których państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek o udzielenie azylu, postanawia, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. (²), zwrócić się do innego państwa członkowskiego, które uznaje za właściwe za rozpatrzenie wskazanego wniosku, przez okres trwania procedury przyjęcia albo ponownego przyjęcia przez to inne państwo członkowskie?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

a) czy obowiązek zagwarantowania minimalnych warunków przyjęcia, spoczywający na pierwszym państwie członkowskim, ustaje w chwili wydania decyzji akceptującej przez państwo wezwane, w chwili rzeczywistego przyjęcia lub ponownego przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl, czy też w innej chwili?